

POSTANOWIENIE

Dnia 2 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Oktawian Nawrot

w sprawie wniosku oskarżyciela prywatnego P. K.
w przedmiocie wyłączenia sędziego Sądu Okręgowego w Warszawie K.P. od
orzekania w sprawie o sygn. akt IX Kz 1127/22,
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej
i Spraw Publicznych w dniu 2 marca 2023 r.,
na podstawie art. 26 § 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Trzydziestego grudnia 2022 r. (data prezentaty Sądu Okręgowego w Warszawie) oskarżyciel prywatny P. K. „na podstawie art. 40 k.p.k., art. 41 k.p.k., art. 42 k.p.k., art. 6 Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności oraz wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dn. 24.05.2008 sygn. P 8/07 ogłoszonego w dz.U. 2008.119.772 dnia 07.07.2008, ustawy o SN i inne” (k. 12) wniósł m.in. o wyłączenie sędziego SO K. P. od udziału w sprawie o sygn. akt IX Kz 1127/22.

W uzasadnieniu oskarżyciel posiłkowy wskazał, że „podstawowa przesłanką wniosku jest zarzut brak niezależności sądu, niezawisłości sędziego (i wymienionych sędziów) i sądu, naruszenie podstawowych zasad bezstronności i wiarygodności postępowania. Co w całości wypełnia znamiona i przesłanki konieczności wyłączenia” (pisownia oryginalna, k. 12).

Postanowieniem z 15 lutego 2023 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wniosek oskarżyciela prywatnego P. K. o wyłączenie sędziego SO K.P. na

podstawie art. 41 § 1 k.p.k. i art. 26 § 2 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz.U. 2018, poz. 5, dalej: „u.SN”) przekazał wraz z aktami do rozpoznania Sądowi Najwyższemu – Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych.

W uzasadnieniu Sąd wskazał, że „wniosek oskarżyciela prywatnego P. K. o wyłączenie sędziego referenta SSO K.P. (...) w zakresie, w jakim jego autor żąda wyłączenia sędziego SO K.P., podnosząc zarzut braku niezależności sądu i niezawisłości sędziego oraz odwołując się do art. 26 ustawy o Sądzie Najwyższym, należało przekazać zgodnie z wolą strony” (k. 11).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 26 § 2 u.SN, do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Jednocześnie, stosownie do treści art. 26 § 3 u.SN, wniosek, o którym mowa w art. 26 § 2 u.SN, pozostawia się bez rozpoznania, jeżeli obejmuje ustalenie oraz ocenę zgodności z prawem powołania sędziego lub jego umocowania do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje niezwłocznie wniosek Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach. Przekazanie wniosku Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych nie wstrzymuje biegu toczącego się postępowania.

W przedmiotowej sprawie, w zakresie w jakim została ona przekazana Sądowi Najwyższemu, oskarżyciel prywatny wprost sformułował zarzut braku niezależności sądu i niezawisłości sędziego, jednakże w żaden sposób ich nie uzasadnił. Całość uzasadnienia dotyczy bowiem kwestii związanych z ewentualnym barkiem bezstronności sędziego. Zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (z wielu zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 maja 2020 r., I NWW 7/20), podstawą do pozostawienia wniosku

bez rozpoznania, w oparciu o przepis art. 26 § 3 u.SN, jest sytuacja, w której wniosek nie spełnia warunków konstrukcyjnych (nie podaje okoliczności faktycznych i ich oceny prawnej, uzasadnienia lub uprawdopodobnienia zawartych w nim twierdzeń) lub ma charakter abstrakcyjny.

Z uwagi na powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.